

Overweging 6/7 juni 2015– sacramentsdag. (B jaar)
Thema: verbondenheid.

Het feest van Sacramentsdag wil stil staan bij de betekenis van de viering van de eucharistie. Deze betekenis is heel rijk en kent vele kanten en facetten. Vandaag willen we er één uitlichten, namelijk dat het vieren van eucharistie verbondenheid schept: verbondenheid met elkaar en verbondenheid met Jezus, die ons dit teken van brood en wijn heeft nagelaten.

*Kijkt u wel eens naar reclame tussen televisieprogramma's in? Als het gaat over etenswaren die aangeprezen worden, dan zien we vaak daarbij een gezin of een groep mensen, die samen gezellig aan tafel zitten en het overduidelijk heel lekker, maar vooral ook heel fijn hebben samen. Natuurlijk is dat een ideaalplaatje, men wil reclame maken.

*En ik ken genoeg gezinnen waar het eerder uitzondering is dan regel om het hele gezin samen te eten; want de een moet sporten, de ander werkt of heeft repetitie en ieder schuift zijn portie dus maar in de magnetron en eet vaak ook nog voor de tv.

*En wanneer je mensen vraagt die alleen zijn wat een van de moeilijkste dingen is van dat alleen zijn, noemen ze heel vaak: alleen eten.

Deze voorbeelden laten iets zien van de betekenis van eten. Eten is veel meer dan alleen je buikje gevuld krijgen. Zeker in de westerse samenleving waarin wij leven is maaltijd houden, samen eten ook verbonden met saamhorigheid. Want al is de maaltijd van niet iedereen even uitgebreid, - helaas is het verschil tussen arm en rijk ook in onze westerse samenleving nog steeds te groot -, toch zullen de meesten wel 3x per dag hun buik kunnen vullen met eten. En dan komt die andere betekenis van samen eten om de hoek kijken: de verbondenheid met elkaar, het samen zijn, je betrokken voelen op elkaar. Daar raken we aan een betekenis van het laatste avondmaal en aan het gebaar dat Jezus daar stelde. Dat is wat die eerste christenen gingen doen: elkaar opzoeken en bij iemand in huis werd samen gebeden, verhalen verteld, herinneringen opgehaald aan die Jezus van Nazareth, aan zijn manier van leven die geheel en al in het teken stond van dienstbaarheid en rechtvaardigheid; en tijdens die samenkomst werd samen het brood gedeeld en de wijn gedronken. Dat is één ding waaruit later de eucharistie is ontstaan: verbondenheid met elkaar en met Jezus van Nazareth in woorden, gebaren en daden.

Maar er is meer, want het verhaal van het Laatste Avondmaal is ook sterk verbonden met doodsdreiging. We noemen het niet voor niets 'laatste avondmaal', want er was geen volgend maal meer. Het leven dat Jezus leidde en dat voor zoveel mensen zo helend, zo heilzaam is geweest, waarin Hij oog had voor wie klein en kwetsbaar waren en waarin Hij liet in levende lijve Gods verbond met de mensen waar maakte: Zo'n leven is gevaarlijk en dat bleek ook, juist die avond. In de eucharistie mogen we dan ook deze dimensie niet uit het oog verliezen: het 'doet dit om mij te gedenken' is een oproep om in zijn voetstappen te gaan, met alle mogelijke consequenties van dien.

Maar is dat alles dan genoeg reden om elk jaar nog steeds Sacramentsdag te vieren? De meeste processies zijn afgeschaft of zijn soms verworpen tot christelijk erfgoed, dat bewaard blijven moet. Of is het meer een dag om de Belgen en Duitsers te plezieren, die op hun vrije donderdag naar Nederland komen winkelen?

Ik denk dat we juist nu, in een tijd van individualisering, waarin mensen vooral zichzelf moeten kunnen zijn en voor zichzelf moeten kunnen opkomen, belangrijk is om als Christen van Jezus te leren dat écht geluk, echte liefde niet bestaat als wij niet bereid zijn ons dagelijks brood en leven te delen met elkaar; dat wij ons als Christen buiten spel zetten als we los van

het evangelie en van het geloof raken door wel het heilig brood te ontvangen, maar niet in de praktijk van ons dagelijks leven durven waar te maken.

Het evangelie van Marcus eindigt vandaag met: nadat ze de lofzang hadden gezongen, gingen ze naar de Olijfberg'. Na iedere kerkdienst komt het leven van alledag, met zijn ups en downs, met zijn sleur en hoogtepunten. Hoe mooi de viering ook was, buiten de kerkdeuren is de grote wereld waar verdriet en onrecht aan de orde van de dag is. Straks mogen wij de hostie ontvangen, 't Lichaam van Christus, waarop we 'Amen' zeggen. Betekent dat dan ook dat wij bereid zijn die dubbele verbondenheid met elkaar en met Jezus van Nazareth uit te dragen in ons leven, in ons doen en laten. Laat mijn 'Amen' dan zijn: oké, ik doe mee.